

По нѣкой пѣть му ся струвало че гледа невинный-тѣ си братъ заспалъ на мекѣ-тѣ трѣвѣ утвърденъ отъ ноцный-тѣ вѣтръ въ гѣсты-тѣ и сѣнкавы-тѣ дръвеса на долини-тѣ; а по нѣкой пѣть че идялъ при него добрый-тѣ пастырь, който го выкалъ съ жестокъ гласъ и го гледалъ съ ухыленъ погледъ; пакъ ся събуждало растреперено, струвало му ся че го гонилъ лвъ-тѣ, и че е почти въ уста-та му. На сутринь-тѣ, дошли да го посѣтятъ нови-тѣ му другари, оплакало имъ ся думаящи че ся излъгало; приказа имъ колко беспокойно прѣминало ноцъ-тѣ, и попытало ако е възможно да ся върне при брата си. “Явно е,” рекла една коза, “че ты носишь още първъ-тѣ си вѣлиж; пѣтя мисляхмы да си толкози страшливо, когато ты повыхахмы да ся освободишь отъ тяготы-тѣ и ограниченія-та които само страшливи-тѣ и безсилни-тѣ тѣрпятъ. Ты, обаче, гледамъ че не си доволно да ся радвашъ на тѣзи славни свободѣ, който малко напредъ толкози желаше.”

“Мамись ся,” отговорило Неискуство, “колкото за характер-тѣ ми сега ще видишь че знаишь да ся радвамъ на свободѣ-тѣ. — Съ все това, вый мя измамихте наистинѣ; защото всичко отъ колкото ми приносяхте като наслажденія, не само че не мя благодарятъ, но напротивъ почти горестъ ми сѣ и несладость.”

“Имашъ право, отговорила коза-та, на истинѣ вчера ты посрѣщашъ доста злополучія, но нѣма да ти ся случатъ въ слѣдующее: азъ ще тя заведѣ днесъ на пасища, дѣто ще ся възблагодаришь отъ най изрядны-тѣ трѣвы.”